

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

15 декември 2016 година *

„Преюдициално запитване — Застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и контрол върху задължението за сключване на такава застраховка — Директива 2000/26/ЕО — Член 4, параграф 5 — Застрахователно предприятие — Представител за уреждане на претенции — Достатъчно представителни правомощия — Конституиране като ответник пред съдилищата“

По дело C-558/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunal da Relação do Porto (Апелативен съд Порто, Португалия) с акт от 29 септември 2015 г., постъпил в Съда на 2 ноември 2015 г., в рамките на производство по дело

Alberto José Vieira de Azevedo,

Maria da Conceição Ferreira da Silva,

Carlos Manuel Ferreira Alves,

Rui Dinis Ferreira Alves,

Vítor José Ferreira Alves

срещу

CED Portugal Unipessoal Lda,

Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel,

в присъствието на:

Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Acidentes de Trabalho,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot (докладчик), изпълняващ функциите на председател на състава, Ал. Арабаджиев и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: A. Calot Escobar,

* Език на производството: португалски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel, от G. Ribeiro и T. Andrade, advogados,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, M. Figueiredo и M. Rebelo, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от P. Costa de Oliveira и K.-P. Wojcik, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 октомври 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване е относно тълкуването на Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 май 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (Четвърта директива за автомобилното застраховане) (ОВ L 181, 2000 г., стр. 65; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 3), изменена с Директива 2005/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. (ОВ L 149, 2005 г., стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 7, стр. 212) (наричана по-нататък „Директива 2000/26“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Alberto José Vieira de Azevedo, г-жа Maria da Conceição Ferreira da Silva, г-н Carlos Manuel Ferreira Alves, г-н Rui Dinis Ferreira Alves и г-н Vítor José Ferreira Alves, от една страна, и от друга страна, CED Portugal Unipessoal Lda (наричано по-нататък „CED“) и Instituto de Seguros de Portugal — Fundo de Garantia Automóvel (Португалски застрахователен институт — Гаранционен фонд за пътни превозни средства) (наричан по-нататък „Гаранционен фонд за пътни превозни средства“) по повод на възможността CED, представител на застрахователната компания на собственика на превозното средство, причинило пътно транспортно произшествие, да бъде конституиран като ответник по дела, образувани пред юрисдикциите.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка (ОВ L 263, 2009 г., стр. 11) кодифицира петте директиви, приети за сближаване на законодателствата на държавите членки относно задължителната застраховка на автомобилистите.

- 4 При все това, тъй като фактите в основата на спора в главното производство са настъпили през 2007 г. преди влизането в сила на Директива 2009/103, релевантната правна уредба остава по-конкретно Директива 2000/26.
- 5 Според съображение 8 от Директива 2000/26 законодателят на Европейския съюз е искал да осигури на лицата, претърпели загуба или други вреди от пътнотранспортно произшествие, съпоставимо третиране, независимо от мястото на настъпване на произшествието в рамките на територията на Европейската общност.
- 6 В Директива 2000/26 се съдържат следните съображения:
 - „(10) Това изисква на пострадалото лице да бъде предоставено право на пряк иск към застрахователното предприятие на виновния водач.
 - (11) Следва да има удовлетворително решение за пострадалите лица, претърпели загуба или други вреди от пътнотранспортно произшествие, което попада в приложното поле на настоящата директива и е настъпило в държава, различна от държавата по тяхното пребиваване, те следва да имат право да предявят претенцията си в държавата членка по пребиваване към представител за уреждане на претенции, назначен в тази държава от застрахователното предприятие на виновния водач.
 - (12) Това разрешение би позволило вредите, претърпени от пострадалите лица извън държавата по тяхното пребиваване, да бъдат ликвидирани по ред, с който те са запознати.
 - (13) Системата на представители за уреждане на претенции в държавата членка по пребиваването на пострадалото лице не засяга нито приложимото за всеки отделен случай материално право, нито юрисдикцията.
 - (14) Съществуването на право на пряк иск към застрахователното предприятие в полза на лицата, претърпели загуба или други вреди, е логично допълнение към назначаването на такива представители, и наред с това подобрява правното положение на лицата, които са пострадали от пътнотранспортни произшествия, настъпили извън държавата членка по тяхното пребиваване.
 - (15) За попълване на въпросните празноти следва да се предвиди, че държавата членка, в която застрахователното предприятие е получило разрешително, трябва да задължава предприятието да назначава живеещи или установени в другите държави членки представители за уреждане на претенциите, които да събират цялата необходима информация във връзка с претенции, произтичащи от такива произшествия, и да предприемат подходящи действия за тяхното уреждане от името и за сметка на застрахователното предприятие, включително изплащането на обезщетение за тях; представителите за уреждане на претенции трябва да имат достатъчно правомощия да представляват застрахователното предприятие в отношенията с лица, увредени от такива произшествия, както и да го представляват пред националните органи, при необходимост включително и пред съдилищата, доколкото това съответства на правилата на международното частно право по предоставяне на юрисдикция.
 - (16) Дейността на представителя за уреждане на претенции не е достатъчно основание за предоставяне на юрисдикция на съдилищата в държавата членка по пребиваване на пострадалото лице, ако правилата на международното частно право за предоставяне на юрисдикция не предвиждат това.

(16a) Съгласно член 11, параграф 2 във връзка с член 9, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно подсъдността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела [ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74] засегнатите страни могат да завеждат съдебни дела срещу доставчика на застраховка „Гражданска отговорност“ в държавата членка, в която пребивават постоянно.

[...]“.

7 Съгласно член 1, параграф 1, първа алинея от Директива 2000/26:

„Настоящата директива има за цел да установи специални разпоредби, приложими за пострадали лица с право на обезщетение за загубите или другите вреди от произшествия, които са настъпили в държава членка, различна от държавата членка по пребиваване на пострадалото лице, и са причинени в резултат на използването на превозни средства, застраховани и обикновено domicилирани в държава членка“.

8 Според член 3 от тази директива всяка държава членка е длъжна да предприеме мерки по отношение на лицата по член 1 от нея, на които са причинени вреди в резултат на произшествия по смисъла на същата разпоредба, да имат право на пряк иск към застрахователното предприятие, което е застраховало гражданската отговорност на отговорното лице.

9 Член 4 от посочената директива, озаглавен „Представители за уреждане на претенции“, гласи:

„1. Всяка държава членка предприема необходимите мерки, с цел всички застрахователни предприятия, които застраховат рисковете, класифицирани към вид 10 от точка А на приложението към Директива 73/239/ЕИО [на Съвета относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно достъпа до и упражняването на пряка застрахователна дейност, различна от животозастраховане (ОВ L 228, 1973 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 14)], с изключение на [гражданската] отговорност на превозвача, да назначат представител за уреждане на претенциите във всяка държава членка, различна от тази, в която те са получили официалното си разрешение. Представителят за уреждане на претенциите отговаря за обработката и уреждането на претенции, произтичащи от произшествия в случаите по член 1. Представителят за уреждане на претенциите трябва да пребивава или да бъде установен в държавата членка, в която е назначен.

[...]

4. Представителят за уреждане на претенции събира във връзка с последните цялата информация, необходима за уреждане на претенциите, и предприема необходимите действия за договаряне на уреждането на претенциите. Изискването за назначаване на представител за уреждане на претенции не лишава увреденото лице или неговото застрахователно предприятие от правото да се обръщат пряко към лицето, причинило произшествието или към неговото застрахователно предприятие.

5. Представителите за уреждане на претенциите трябва да притежават достатъчно правомощия да представляват застрахователното предприятие в отношенията с пострадали лица в случаите по член 1, и да удовлетворяват изцяло техните претенции. Те трябва да бъдат в състояние да проучват случаите на официалния език (езици) на държавата членка по пребиваване на пострадалото лице.

6. Държавите членки предвиждат задължения, скрепени с подходящи, ефективни и систематични финансови санкции или равностойни административни наказания, с които да се гарантира, че в тримесечен срок от датата, на която пострадалото лице е предявило претенцията си за обезщетение пряко пред застрахователното предприятие на виновния водач или пред представителя на това предприятие за уреждане на претенции:

- а) застрахователното предприятие на виновния водач или представителят на това предприятие за уреждане на претенции ще отправят мотивирано предложение за обезщетение в случаите, когато не се оспорва отговорността и е установен размерът на вредите, или
- б) застрахователното предприятие, пред което е подадена претенцията за обезщетение, или неговият представител за уреждане на претенции, ще дадат мотивиран отговор на исканията, включени в претенцията в случаите, когато отговорността се оспорва или не е ясно установена, или размерът на вредите не е установен.

Държавите членки приемат разпоредби, с които да гарантират, че когато в тримесечния срок не бъде направено предложение, върху размера на обезщетението, предложено от застрахователното предприятие или присъдено от съда на пострадалото лице, се дължи лихва.

[...]

8. Назначаването на представител по исковете само по себе си не представлява откриване на клон по смисъла на член 1, буква б) от Директива 92/49/ЕИО [на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с прякото застраховане, различно от животозастраховането и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО (Трета директива за застраховането, различно от животозастраховането) (ОВ L 228, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 53)] и представителят по исковете не се счита за дружество по смисъла на член 2, буква в) от Директива 88/357/ЕИО [на Съвета от 22 юни 1988 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и за формулиране на разпоредби за улесняване на ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги, и за изменение на Директива 73/239/ЕИО (ОВ L 172, 1988 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 197),] или:

[...]

дружество по смисъла на Регламент (ЕО) № 44/2001

[...]“.

Португалското право

- 10 Директива 2000/26 е транспонирана в португалското право с Decreto-Lei n° 72-A/2003 — Lei do Seguro Obrigatório (Декрет-закон № 72-A/2003 от 14 април 2003 г. за задължителното застраховане), с който се изменя, от една страна, Decreto-Lei n° 522/85 — Seguro Obrigatório de Responsabilidade Civil Automóvel (Декрет-закон № 522/85 от 31 декември 1985 година за задължителната автомобилна застраховка „Гражданска отговорност“) и от друга страна, Decreto-Lei n° 94-B/98 — Regula as condições de acesso e de exercício da actividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia (Декрет-закон № 94-B/98 от 17 април 1998 г., който регламентира условията за достъп до застрахователна дейност и упражняването ѝ на територията на Европейската общност).

11 Според член 43 от Декрет-закон № 522/85, изменен с Декрет-закон № 72-A/2003:

„1. Застрахователните предприятия със седалище в Португалия, както и клоновете в Португалия на застрахователни предприятия със седалище извън територията на Европейската общност, които имат разрешително да застраховат рискове от клас „Гражданска отговорност при използването на сухопътни моторни превозни средства с изключение на отговорност на превозвача“, имат право да назначат представител във всяка една от останалите държави членки, натоварен с уреждането на претенции в страната по пребиваване на пострадалото лице за обезщетяването на вреди, причинени в държава членка, различна от тази, в която това лице пребивава („представител по исковете“).

2. Представителят по исковете, който е задължен да пребивава или да бъде установен в държавата членка, за територията на която е назначен, може да работи за едно или повече застрахователни предприятия.

3. Представителите по исковете трябва да притежават достатъчно правомощия да представляват застрахователното предприятие в отношенията с пострадалите лица в случаите по член 1 и да удовлетворяват изцяло техните претенции за обезщетение. Те трябва да бъдат в състояние да проучват случаите на официалния език (езици) на държавата членка по пребиваване на пострадалото лице.

4. Представителят по исковете събира във връзка с последните цялата информация, необходима за уреждане на претенциите, и предприема необходимите действия за договаряне уреждането на претенциите.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

12 На 17 октомври 2007 г. на автомагистрала в Испания в резултат на пътнотранспортно произшествие, в което участник е кола под наем, застрахована в Испания от компанията Helvetia Compañía Suiza, S.A. de Seguros y Reaseguros (наричана по-нататък „Helvetia“), загива г-н Luis de Sousa Alves, а на г-н Vieira de Azevedo, и двамата португалски граждани, са нанесени телесни повреди.

13 Г-н Vieira de Azevedo и съпругата и децата на г-н de Sousa Alves предявяват иски до Instância Central Cível da Comarca do Porto-Este (Penafiel) (Районен съд Porto-Este (Penafiel), Португалия), с които претендират обезщетение за претърпените вреди. На страната на ответника са привлечени, от една страна, CED, представител на Helvetia в Португалия, и от друга страна, субсидиарно, Гаранционният фонд за пътни превозни средства.

14 Този съд отхвърля исковете, тъй като установява, че CED, а следователно и Гаранционният фонд за пътни превозни средства, нямат пасивна легитимация.

15 Г-н Vieira de Azevedo и съпругата и децата на г-н de Sousa Alves подават до Tribunal da Relação do Porto (Апелативен съд Порто, Португалия) въззивна жалба срещу решението, с което са отхвърлени тези иски. Те поддържат, че в качеството си на представител на Helvetia в Португалия CED може да бъде ответник по дела пред португалските юрисдикции за обезщетения за претърпените вреди.

- 16 Запитващата юрисдикция се пита дали представителите на застрахователните компании, осъществяващи дейността си в чужбина, назначени по силата на член 4 от Директива 2000/26, които трябва да имат необходимите правомощия за обработване и уреждане на претенциите, могат освен това да бъдат и ответници по дело, заведено пред съд от граждани на тази държава.
- 17 При това положение Tribunal da Relação do Porto (Апелативен съд Порто) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Допустимо ли е в съответствие със съображение 16а и член 4, параграф[и] 4, 5 и 8 от [Директива 2000/26] [...] конституирането като ответник на представител на застрахователно предприятие, което не извършва дейност в държавата, в която е предявен съдебният иск за обезщетение на вреди, причинени от пътнотранспортно произшествие, на основание задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства, сключена в друга държава членка на Европейския съюз?
- 2) При утвърдителен отговор, зависи ли посочената възможност представителят да бъде конституиран като ответник от конкретните условия на договора за представителство, обвързващ този представител със застрахователното предприятие?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 18 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 4 от Директива 2000/26 трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки са длъжни да предвидят възможност самият представител, натоварен по силата на този член с уреждането на претенциите, да бъде конституиран като ответник от името и за сметка на застрахователното предприятие, което представлява, пред националната юрисдикция, сезирана с иск за обезщетение, предявен от пострадало лице, който попада в приложното поле на член 1 от тази директива.
- 19 В самото начало следва да се припомни, че за да се определи обхватът на дадена разпоредба от правото на Съюза, следва да се вземат предвид едновременно съдържанието, контекстът и целите ѝ (вж. по-специално решение от 10 октомври 2013 г., Spedition Welter, C-306/12, EU:C:2013:650, т. 17).
- 20 Според член 4, параграф 1 от Директива 2000/26 всяка държава членка предприема необходимите мерки с цел всички застрахователни предприятия, които застраховат рисковете, свързани с използването на моторни превозни средства по суша, да назначат във всяка държава членка, различна от тази, в която те са получили официалното си разрешение, представител за уреждане на претенциите, който отговаря за обработката и уреждането на претенции, произтичащи от произшествия в случаите по член 1 от тази директива. Сама по себе си тази разпоредба не предполага, че такъв представител може да бъде конституиран като ответник пред националната юрисдикция вместо застрахователното предприятие, което представлява.
- 21 Възможността представителят за уреждане на претенциите да бъде конституиран като ответник не може да се изведе и от разпоредбата на член 4, параграф 4 от Директива 2000/26, според който представителят събира във връзка с тези претенции цялата информация, необходима за уреждане на претенциите, и предприема необходимите действия за договаряне уреждането на

претенциите. Наистина с тези разпоредби законодателят на Съюза само уточнява задачите, възложени на този представител при договаряне на уреждането на претенциите, без да споменава евентуалните съдебни производства.

- 22 Същият член 4, параграф 4 от Директива 2000/26, като уточнява също, че само в резултат на назначаването на представителя за уреждане на претенции увреденото лице или неговото застрахователно предприятие не са лишени от възможността да се обръщат пряко към лицето, причинило произшествието или към неговото застрахователно предприятие, само отрича какъвто и да е изключителен характер на сезирането на този представител и сам по себе си не съдържа никакво признаване на възможен съдебен иск, предявен пряко срещу този представител.
- 23 Макар според член 4, параграф 5 от Директива 2000/26 представителят за уреждане на претенции да трябва да притежава достатъчно правомощия, за да представлява застрахователното предприятие в отношенията с увредените лица и за да удовлетворява изцяло техните искания за обезщетение, разпоредбата, която по този начин определя целите на представителството, не уточнява точния обхват на предоставените за тази цел правомощия (вж. в този смисъл решение от 10 октомври 2013 г., *Spedition Welter*, C-306/12, EU:C:2013:650, т. 18).
- 24 Освен това в член 4, параграф 6, първа алинея от Директива 2000/26, в който са определени правилата за обработване на претенциите за обезщетение, подадени или пряко пред застрахователното предприятие на виновния водач, или пред неговия представител за уреждане на претенции, се споменава само фазата от процедурата за обезщетяване, след приключване на която се получава предложението за обезщетение или отказът за предоставяне на обезщетение, без изобщо да се регламентира евентуална съдебна фаза. При това положение такава разпоредба не позволява да се определи качеството, което представителят за уреждането на претенции би могъл да има в такава съдебна фаза.
- 25 Важно е обаче да се отбележи, че според втора алинея от същия член 4, параграф 6 от Директива 2000/26 държавите членки приемат разпоредби, с които да гарантират, че когато в тримесечния срок не бъде направено предложение, върху размера на обезщетението, предложено от застрахователното предприятие или присъдено от съда на пострадалото лице, се дължи лихва. От тази разпоредба следва, че независимо от възможността за сезиране на представителя на застрахователното предприятие с претенция за обезщетение, в крайна сметка предложението за обезщетение се прави само от това предприятие, освен в случаите, когато обезщетението се присъжда от съда.
- 26 При това положение трябва да се приеме, че в несъдебната фаза на тази система за обезщетяване представителят за уреждане на претенции не замества в нищо предприятието, което представлява, и изпълнява само функции на посредник, които неизбежно остават ограничени. Положението би могло да бъде различно в съдебната фаза само ако законодателят на Съюза го беше предвидил, което не се установява от разпоредбите на член 4, параграфи 1—6 от Директива 2000/26.
- 27 Накрая, член 4, параграф 8 от Директива 2000/26, според който назначаването на представител за уреждане на претенции само по себе си не представлява откриване на клон на застрахователно предприятие, а този представител не се смята за място на дейност на такова предприятие или дружество по смисъла на Регламент № 44/2001, не цели и не би могъл да доведе до резултат, при който този представител да може да бъде конституиран като ответник пред националната юрисдикция вместо застрахователното предприятие.
- 28 Нито контекстът, нито целите на Директива 2000/26 позволяват да се счита, че законодателят на Съюза е искал да наложи на държавите членки да предвидят такава легитимация.

- 29 Наистина, независимо че според член 3 от Директива 2000/26 всяка държава членка е длъжна да предприеме мерки пострадалите лица по член 1 от същата директива, на които са причинени вреди в резултат на произшествия по смисъла на същата разпоредба, да имат право на пряк иск към застрахователното предприятие, което е застраховало гражданската отговорност на отговорното лице, нито този член, нито която и да е друга разпоредба от тази директива не предполагат за упражняването на това право да бъде призната възможност за тези лица да предявят пред националната юрисдикция пряк иск срещу представителя за уреждане на претенции.
- 30 При тези условия е важно да се припомни, че Директива 2000/26 има за цел да гарантира на пострадалите при произшествия с моторни превозни средства съпоставимо третиране, независимо от това къде в Съюза е настъпило произшествието. За тази цел пострадалите следва да имат право да предявят претенцията си за обезщетение в тяхната държава членка на пребиваване към представител, натоварен с уреждане на претенции, назначен в тази държава от застрахователното предприятие на отговорното лице. Функцията на този представител е да улесни постъпките, които пострадалите от злополуката предприемат, по-конкретно да им даде възможност да предявят претенцията си на собствения си език.
- 31 Според съображение 15 от Директива 2000/26 държавите членки трябва да предвидят представителите за уреждане на претенции да имат достатъчно правомощия да представляват застрахователното предприятие в отношенията с лица, увредени от такива произшествия, както и да го представляват пред националните органи, при необходимост включително и пред съдилищата, доколкото това съответства на правилата на международното частно право по предоставяне на юрисдикция.
- 32 Затова с оглед на тези цели законодателят на Съюза не само е създал система, при която увредените лица могат във всяка държава членка да предявят на представителя на застрахователя на отговорното лице претенция за обезщетение в производства, които те познават добре, но логично е допълнил тази система, както той уточнява в съображение 14 от Директива 2000/26, с признаването в полза на пострадалите на право на пряк иск срещу този застраховател, без да е необходимо да се предявява иск срещу отговорното лице.
- 33 От тези доводи безспорно следва, че законодателят на Съюза е искал, без да се поставя под въпрос спазването на правилата на международното частно право, предвиденото в член 4, параграф 5 от Директива 2000/26 представителство на застрахователните предприятия да включва функцията, която трябва да позволи на увредените лица да предявят валидно пред националните юрисдикции иска за обезщетяване на вредите си. В този контекст сред достатъчните правомощия, които трябва да има представителят за уреждане на претенции, е пълномощното, въз основа на което да може да получава съдебни документи (вж. в този смисъл решение от 10 октомври 2013 г., *Spedition Welter*, C-306/12, EU:C:2013:650, т. 23 и 24).
- 34 Както Съдът вече е отбелязал, от подготвителните работи за Директива 2000/26 наистина се установява, че представителството, упражнявано от застраховател в държавата на пребиваване на пострадалия, според намерението на законодателя е имало за цел да включи упълномощаване да се получават съдебни документи, макар и с ограничен характер, тъй като то не трябва да засяга правилата на международното частно право за определяне на компетентност (вж. в този смисъл решение от 10 октомври 2013 г., *Spedition Welter*, C-306/12, EU:C:2013:650, т. 22).
- 35 За сметка на това обаче нито от тези подготвителни работи, нито от съображенията на Директива 2000/26 не се установява намерението на законодателя на Съюза да е било да разшири това пълномощно дотолкова, че да позволи искът на увредените лица пред

националната юрисдикция по мястото на пребиваване, с който се цели получаване на обезщетение от застрахователното предприятие на отговорното лице, да може да бъде предявен срещу представителя на това предприятие.

- 36 Наистина, при положение че увредените лица могат да връчват съдебните документи на представителя на застрахователното предприятие, не се установява, че по този начин постигането на целта на Директива 2000/26 да бъдат улеснени постъпките на тези лица не би било възможно и би наложило освен това да може срещу самия представител да се предявяват искове пред същата юрисдикция.
- 37 В съображение 13 от Директива 2000/26 законодателят на Съюза уточнява също, че системата на представители за уреждане на претенции в държавата членка по пребиваването на пострадалото лице не засяга нито приложимото за всеки отделен случай материално право, нито юрисдикцията. Ако се приеме обаче, че искът за обезщетение може да се предяви направо пред националната юрисдикция срещу самия представител, а не срещу предприятието, което той представлява, това би могло да се отрази на юрисдикцията. Освен това в съображение 16 от посочената директива се уточнява също, че дейността на този представител не е достатъчно основание за предоставяне на юрисдикция на съдилищата в държавата членка по пребиваване на пострадалото лице, ако правилата на международното частно право за предоставяне на юрисдикция не предвиждат това.
- 38 При тези обстоятелства не се установява целта за подобряване на правното положение на лицата, пострадали в резултат на пътно транспортно произшествие извън територията на тяхната държава членка по пребиваване, да предполага член 4 от Директива 2000/26, в който не е изрично предвидено, че срещу самия представител за уреждане на претенции, вместо срещу представляваното от него застрахователно предприятие, може да бъде предявен иск, да трябва да се тълкува, при положение че тези пострадали лица могат да предявят пред националната юрисдикция иск направо срещу такова предприятие, в смисъл, че налага имплицитно, но задължително на държавите членки да предвидят възможност за предявяване на иск срещу този представител.
- 39 От всички изложени по-горе съображения следва, че на първия въпрос трябва да се отговори, че член 4 от Директива 2000/26 следва да се тълкува в смисъл, че не налага на държавите членки задължение да предвидят възможност по силата на този член самият представител за уреждане на претенции да се конституира като ответник вместо застрахователното предприятие пред националната юрисдикция, сезирана с предявен от пострадало лице иск за обезщетение, попадащ в приложното поле на член 1 от тази директива.

По втория въпрос

- 40 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

- 41 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 4 от Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 май 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховане на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО на Съвета (Четвърта директива за автомобилното застраховане), изменена с Директива 2005/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не налага на държавите членки задължение да предвидят възможност по силата на този член самият представител за уреждане на претенции да се конституира като ответник за сметка на застрахователното предприятие пред националната юрисдикция, сезирана с предявен от пострадало лице иск за обезщетение, попадащ в приложното поле на член 1 от Директива 2000/26, изменена с Директива 2005/14.

Подписи